HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 5. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 1. Marts 1889.

II. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Kvindens Stemmeret.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer.

Man ammed hende op med Honningtale
og lulled hende blidelig i Dvale.
Man døbte hende »Blomsten«
i Danas Urtegaard,
med søde Blomsternavne
endnu hun pyntet staar.
:|: Gamle Ord trøsted hende længe,
Ord endnu Stuedøren stænge,
Ord endnu! :|:

Bag Ruden sad hun fjærnt fra Livets Færden,
og førte stundom Veje ud i Verden,
hun var saa lidet hjulpen
som Marskens Døtre to:
hun kunde »Brød ej bage,
ej løse egne Sko.«
:|: Spandt saa Guld fromt som »Kongens« Tærne,
Naadsens Brød aad hun altfor gærne,
Naadsens Brød! :|:

Brød hendes Snille frem trods Bolt og Spiger,
svang hun sit Scepter over Nordens Riger,
»Kong Buxeløs« var Navnet,
der lød fra Fjendens Land.
»Hvor tør en ussel Kvinde
gebærde sig som Mand?«
:|: Lange Aar laa Kong Albrecht vaagen,
fandt til sidst Lys i »Kvinna-Frågen«,
Lys til sidst! :|:

I Sagas Bog staar ej blot Kongenavne,
tidt Kvindedaad blev mer end Græs og Avne.
Hver Gang hun letted Anker,
holdt Fordoms Lænke fast,
dog bærer det mod Strømmen
med Fremtids Flag paa Mast.
:|: Vrede Ord rundt om Stævnen skumme,
Stemmens Ret faar til sidst »de stumme«,
Stemme-Ret! :|:

Henriette Steen.

Kvindevalgretsforeningen.

Fredagen den 15de Februar afholdt Kvindevalgretsforeningen sit første offenlige Møde i Larsens Lokale.

Mødet var besøgt af omtrent 1500 Mennesker. Lokalet var aldeles opfyldt.

Fru *A. Nielsen*, aabnede Mødet, idet hun bød Forsamlingen velkommen og foreslog Vexellerer *Lamm* som Dirigent.

Hr. Lamm: Naar jeg efter Opfordring tillader mig at dirigere dette Møde, vil jeg begynde med at bede Publikum udvise Ro og Orden og uden Afbrydelse høre Talerne. Jeg trækker kun to Grænser: den, som Muligheden for en Forhandling kræver, og den, som selve Sagen kræver.

Fru *Luplau*: Saa vidt jeg ved, var det i Sommer paa Kvindesagskongressen første Gang, at offenlig Forhandling om Kvindens politiske og kommunale Valgret og Valgbarhed fandt Sted. Ved samme Lejlighed foreslog jeg at *danne en Forening* for at arbejde for Opnaaelsen heraf.

I Slutningen af forrige Aar har jeg gennem et herværende Organ, »Hvad vi vil«, redigeret af Kvinder, udviklet Ønskeligheden af, at en saadan dannedes over *hele Landet*. Opfordringen hertil er udgaaet, som De vil have set af *Opraabene* i Bladene (det er nemlig sendt til alle Blade i hele Landet).

Altsaa, Kvindevalgretsforeningen har overstaaet sine Fødselsveer og har set Dagens Lys, og skønt Fødselen har været temmelig let, saa er den dog ikke løbet af uden Smerte; og hertil regner jeg alle de forskellige Domme, der er udtalt om Berettigelsen til at opnaa politisk og kommunal Valgret og om Betimeligheden af Valgretsforeningens Fremkomst nu.

Der siges: Valgretten vil skade Samfundet.

Hvorledes? Jo! den driver Kvinden ind paa Virkeomraader, hvor hun ikke passer; den stille Syslen med Smaatingene